Bozos Lajos
Lali Király papagája voltam
avagy Grün blog
(2005. augusztus 1.–2006. október 28.)

Lali király papagája voltam

avagy Grün blog (2005. augusztus 1- október 28.)

Boros Lajos

2013

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Előszó

Másfél felejthetetlen évet töltöttem egy zöld nagy Sándor papagáj, Grün(Hilda) mellett, mint íródeák, mint társ, mint tanító, mint kolléga, mint leszállópálya, mint élelmiszerszállító, mint védelmezô, mint megfigyelô, mint udvari fényképész, és mint EMBER.

Soha ilyen tömörségben, és ilyen könnyen ennyit még nem tanultam.

Csupán figyelnem kellett.

Grün(Hilda) nem tanított, nem magyarázott, hanem létével, cselekedeteivel, reagálásaival tartott nekem, (és csak nekem) egyetemi szintû elôadásokat a papagájetikáról, a földhöz- ragadt világnézettôl való rugalmas elszakadásról, az élet élvezetérôl, a családdal való kom- munikációról, a lényegtelen dolgok figyelmen kívûl hagyásáról, a vérnyomásszabályozásról, az emberi kapcsolatokról, a lét titkairól, Istenrôl, és a repülésrôl a szó szoros, és a szó összes átvitt értelmében.

A vele való együttlét számomra maga volt a megvilágosodás.

Mint amikor a vízben rémülten és vakon fuldokló, prüszkölô és

kapálódzó embernek egyszer- csak megadatik, hogy búvárszemüvegen keresztül megpillanthassa, hogy mit rejt a mély.

A dimenziók átrendezôdnek.

A félelmek a helyükre kerülnek.

Végtelen nyugalom tölt el.

Minden kristálytisztává és világossá válik.

Az ember egy szempillantás alatt felfogja saját méreteit, helyzetét, fontosságát és jelenték- telenségét.

Bizony mondom néktek, tenger tetején hányódó ázalagok vagyunk mindaddig, amíg nem bukkan fel az életünkben egy ilyen Grün(Hilda) szerû lény, és nem zökkenti vissza rozsdás kerekeinket a sínpárra, amirôl ki tudja mikor döccentünk le.

Kívánok mindenkinek egy Grünt. Minél hamarabb. Addig is élvezzétek az enyémet.

Bemutatkozás

2005.08.01 19:48

Helló! My name is Grün.Und Nicht Kohn! Ja!

Értve vagyok, vazze? Fiatal madár vagyok, de azért van eszem. Mondjuk három hónapja még tojás sárgája voltam, meg fehérje, nem is tudom, pontosan melyikből lettem…majd a bioszosok megállapitják!

Láthatod a képen is, én írom ezt a szöveget, mégpedig kompúteren… A magyar ékezettel gondjaim vannak, mert kicsit hosszúak a körmeim, de sebaj, besegítek csőrrel..

Úgy tünik, nagy változás állt be az életemben, illetve a balfasz Borosék életében, hozzájuk költöztem.

Vagyishogy egy kicsit átvettem a hatalmat. Ha akarjátok, lenyomom a sódert az álsztár életéről, amúgy madarasan, vagy Grünösen... vagy hogy... AKARJÁTOK???

Ez itt rendezői jobbra tőlem a Boros. Nézzétek, milyen nagyképű, mert ÉN megülöm azt a satnya vállát. Vagyishát jogosan nagyképű, mert jól állok neki. Én csak olyan objektiven belenézek a kamerába, mert jól áll nekem ez a narancssárga csőr, ehhez a gyögyörűséges zöld tollhoz. Eccerűen úgy vagyok esztétikus, ahogy vagyok.

Na, körülnéztem egy kicsit a lakásban. Mondhatom nem lehetett sokat repülni. Találtam ezt a kosarat. Ügyes kis kézimunka. Hetekbe telik majd, míg darabokra szedem. Vannak benne kihívások, tekerések és fonatok, de bízzatok bennem, nem marad egyben! Jártam már az ágyon is, nagyon kellemesen elropogtattam egy gyöngyházgombot, még mindig összefut a nyál a csőrömben, ha rágondolok, nyami, nyami!

Érdekel a számítástechnika. Napersze nem olyan idióta módon, ahogy ti emberek használjátok, hanem az anyagok, amiket belepakoltok! Ez a hanyattegér például egyáltalán nem jó ízű. Olyan műanyagos. Na mindegy, vacak, vacak, használni kell....

Itt a polcon találtam ezt a kamu aranylemezt. Valami Danubius Cappuccino. (5) Ez a Boros mire olyan nagyképű? Egyetlen gyenge szárnycsapás után az egész a földön hevert. Na sebaj, a monitorral majd holnap végzek! csáááá!

Üzenetek

Andi68: Hali Grün! Helyes kis papugáj vagy!!!!! Jó a szöveged is! :) Kellemes ünnepeket kívánok nektek! Üdv. Andi és családja.

(egy ismeretlen, akinek nagyon hiányzik a Sláger Rádió külhonban.:()
Grün: Andi és családja! Köszi a dícséretet, mi papagájok nagyon nagy dumások vagyunk akkor is, ha néha ti emberek nem értitek! Kellemes ünnepeket utólag is Nektek
micimacko: Andi! A slagert hallgathatod a neten eloben! Nekem is csak az a bajom, hogy meg javában alszom, amikor a Borosek adasban vannak :-(
Grün: micimackó! aki messzire megy...

A tárgyak szabadsága

2005.08.02 21:05

Na császtok !! Itten Grün, aki nem Kohn, hanem nagy Sándor!

Megígértem, hogy a Boros családban töltött néhány napomról beszámolok, nesztek!

Annyira nem bírom bennetek emberekben, hogy nincs semmi érzéketek a tárgyak szabadsága iránt!

Mit látok a minap is a Borosék konyhájában?

Egy indokolatlanul meghajlitott fémrúd egyik végén madzag, másik vége pedig beszorítva egy fadarabba!

Már a látvány ténye is felháborító!

Napersze nemhiába van azén csőröm makettje kiállítva a berlini Műszertechnikai Világkiállítás állandó pavilonjában! Rögvest és mingyárást nekiálltam, hogy a tárgyakra kényszeritett rabszolgaságot egyszer és mindenkorra megszüntessem! (1)

Letéptem a madzagot.

Szent Tojás!

De szívós volt! A nyakam belefájdult! A drótegyenesítés sem volt kutyafüle, a Boros család tátott szájjal bámulta csőrügyességemet.

A legnehezebb volt a drótot kiszabadítani a fából.

Technológiailag először a húzó módszert választottam, de a másik végén ravaszul felvastagított fémet nem engedte a fa.

Na, akkor nekiálltam a fa lebontásának a drótról.

Borosné abbahagyta a nevetést, és "Aztmárnem!" felkiáltással közbe akart lépni, de a Borosban van valami műszaki érzék, mert bezárta az asszonyt a fürdőszobába. A kis Boros gyerek, a Dénes, ellenállhatatlanul humorosnak találta igyekezetemet, és fuldokló köhögésbe átcsapó röhögéssel nyugtázott minden forgácsot.

Borosné valahogy kiosont a fürdőszobából, és elterelő hadműveletként elém tolt egy szelet sárgadinnyét.

Sőt. Annyira ravasz volt, hogy behangolta tévét kedvenc műsoromra,a Rém Rendes Család-ra.

Praktikus üzleti érzékemnek köszönhetően hajlamos vagyok a kompromisszumokra, nekiálltam a sárgadinnyének, fél szememmel Al Bandin.

Néha megszakitotta az örömöm Boros Dénes velőtrázóan vinnyogó nyüsziítő röhögése, de aztán visszatértem a sárgadinnye gyönyörökbe!

Ó, azok a fenséges dinnyemagok! Szétcsócsálni, belét lenyelni, vékony héját hagyni a csőrömön kétoldalt leomlani, aztán belekortyolni a felgyűlt dinnyelébe, majd a Boros Lajos vállára szállni, és az egészet a hajába kenni!

Vagy a pólójába, amin önmagát hordja nagyon szerényen.

Vannak a házimadárlétnek gyönyörű pillanatai is!

Üzenetek

Treker: szerintem nem a rémrendest nézi hanem a Startrek Deep Space Nine-t. Legalább halad a korral vagy legszívesebben másik bolygón lenne.
Grün:ez igaz :)

Grün és a számítástechnika

2005.08.03 21:06

Na helló!

volt ám egy még egy kis kalandom!

Ez a monitor ügy.

Túl sokat nem szeretnék róla beszélni. Volt egy alkalmas pillanat, amikor átsuhantam a Boros dolgozójába.

Nyami! Belecsiptem egy billentyűkábelbe, desszertnek a dinnye után, mondhatom jól jött! Aztán haladék nélkül nekiláttam a félhomályban a monitor rendbetételéhez.

Nem nagy ügy! A madárfia betámasztja a csőre alsó részét az összeillesztett perem széléhez, és a felső résszel konzervnyitót játszik. Kutyafüle az egész!

A monitor ott reszketett alattam, és alig várta, hogy ragasztóval és hegesztővel összekényszerített alkatrészei megszabaduljanak egymástól.

Elégedett kis recsegés jelezte, hogy mindjárt nyomon leszek, amikor felgyulladt a lámpa.

Boros jött, és indulatokat szinlelt.

Olyanokat mondott, hogy "bazmegGrűn" meg ilyesmi.

A farkamra is rásuhintott vagy kettőt. Nem tudtam mire vélni a dolgot. Miért kell neki ez a monitor egyben?

Hülye ez, vagy micsoda?

Abba kellett hagynom a felszabadító háborút, és megvárni, míg elhúz.

Na, azt várhattam. Leült a monitor elé, és iszonyatos sebességgel két ujjal pötyögtetni kezdett. Annyira uncsi volt, hogy egyszercsak elaludtam. (4) Aludjatok ti is, holnap újra mesélek a ceruzahegyezésről!

A ceruza titkai

2005.08.04 16:56

Ahojtye poplicsekek!

Itten Doktor Grün beszél, a a Legnagyobb Madármehanikus, bioharapófogó és Élő Ceruzahegyező! Ücsörgök a frissen felújított konyhai magaslesemen, és filozófiai kérdéseken morfondírozom, úgymint mi volt előbb, a tojás, vagy a nagy Sándor papagáj.

Nem lényegtelen kérdés, hiszen az, hogy az Evolúció kezét bizony nagyon lökdöste valaki, amikor az Embert alkotta, az evidens, még közöttünk, nagy Sándorok között is. Igaz, vagy nemigaz?

A nagy Sándor csupán azért valószínű, hogy előbb volt, mint a tojás, mert nincs egyetlen értelmes lény sem ebben a véges-végtelen Világegyetemben, amelyik alkalmasabb lenne olyan dolog kitalálására, mint a tojás!

Ugyanis a gömb, az kézenfekvő, az a fizikában ugye egyértelmű, mert a gömb a legkisebb felület.

De egy TOJÁS-t csak egy nagy Sándor képes feltalálni.

Ugyanis csak egy nagy Sándornak van ideje ülni a fán, és filózni.

Közben persze nagyokat szarni. Mert az együtt jár. És mind a kettő jó!

Próbáljátok csak ki, emberek! Elcseszett evolúciós melléktermékek!

Nézzünk meg például egy nagy Sándor papagályt! (1) Karcsú alak, értelmes szemek, remek színek, négyujjas lábak, műszerészprecizitású, acélkemény, ugyanakkor gyönyörű narancssárga színű csőrzet.

Kecses járás, snájdig hosszú, színes farok. Mit tud ehhez képest az Ember felmutatni? Puha kezek, lábak, ujjak, puha száj. Szegénykém, eszközöket kénytelen gyártani, hogy némi keménységet legyen képes mutatni a tárgyakkal szemben, de hiába a sok okosnak tűnő szerszám, ha mindig elfelejti, hogy hova tette őket!

Na, éppen itt tartok az evolúcióelemzésember, amikor is figyelmes leszek rá, hogy a konyhaasztal mellett a sakkzseni Kisboros töketlenkedik egy 2HB-os Kohinoor ceruzával. Valószínűleg a közepébe elrejtett grafitszál szabadontételével bíbelődik, de idegesítően ügyetlenül.

No, több se kell nekem, széttárom szárnyam, beállítom a siklási szöget, bemérem a távot, elrugaszkodok, csapok kettőt a széttárt

tollaimmal, símán landolok a meggyfából készült konyhaasztal fényezett felületén, és már a csőrömben is a ceruzácska.

Egyből érzékelem, hogy az egész kis rudacska ragasztva van, vékony kis lécekből.

Mi sem könnyebb annál, mint megragadni a zseniális négyujjas lábammal, és három harapással lehántani a grafitról a fát.

Hopp-hopp! Kicsit mintha az egész hosszában elrepedt volna!

Hopp-hopp! A kisBoros vihog, nagyBoros dörmög, Borosné dallamosan kacarászik.

Na nézzük, mi menthető. Rohadt károrvendő emberek! Egy nagysándor ilyenkor szemérmesen máshova néz, ezek meg vihognak törvénytelenül!

Na jó, kérek még egy lehetőséget! NagyBoros, a Lajos, tuggyátok, az a rádiós pösze, mintha ráérzett volna, hogy lelkileg szükségem van rá, elém tesz egy alig megroppantott diót.

Na ez már gyerekjáték! Csőröm erre készült! Lefogom a karmos lábcskámmal a héját, és a kampós csőrömmel behatolok, kikapom a lágy részt, és hmmmdefinom! Nyamm!

Aztán ezt a kis keresztbenövést roppantom ketté, lefejtem a vékony hártyát, benyalom a finom fehér dióbelet.

Kicsit aprólékos munka, de megéri, a végén pedig megengedem, hogy a Boros büszkén nézzen rám, miközben titokban a hajába törlöm a csőröm.

Üzenetek

Tanács Zsuzsanna: Drága Grün! Ha tudnád, milyen jól jött volna ma délután a pengeéles csőrőd!! Kifaraghattad volna a boros

üvegből a dugót! Majdnem nem volt mivel koccintani, de megoldottam (csavarralés fogóval). Szeretném, ha nekem is lenne egy ilyen szépséges zöld és univerzális madaram! CSá Zsú

Grün: csá Zsu! nekem nem gond a parafadugó, én egy Nagy Zöld Dugóhúzó madár vagyok, csak egy baj van, beleejtem az aprólékot az övegbe, szóval szürni kell utána a bort. Ezért aztán a Boros vett is inkább egy digitális dugóhúzót. na csáá!

A tubus hadművelet

2005.08.08 16:56

Hóhahó! Halihó! Itten a GRÜN, a Lángeszű Nagy Sándor Papagáj, rövidítve: LNP, ejcsd: "ElEnPíííí" Egy kicsit (olyan három napig) azért nem jelentkeztem, mert nem volt itthon a Boros, nem volt, aki bekapcsolja a kompjútert, és nem volt kinek diktálnom.

hát végülis hazajött a Boros a repülőnapról, és még mindig jojózik a szeme.

Ücsörgök a konyhabejárat alá lógatott madzaggal betekert leszállóhelyemen, se köszönés, semmi, leroskad a konyhaasztal mellé. Azt mondja, helikopterezett, vagyis egy nagy dobozban ült, amit valami felelemelt. Aztán valaki hirtelen felrázta a dobozt, amiben ő teljes mikrofonzattal ide-oda gurult, mert kapaszkodni azt nem lehetett, ugyanis ebben a dobozban katonákat szoktak szállítani, akikért nem kár.

Aztán bekapcsolja a televíziót, és amint meglátja ezt a fazont a képernyőn, azonnal az arcát kezdi lebontani körömmel. Namondok magamban, hátha túl gyengék a körmei, hozom neki a

körömerősítő kenőcsöt.

Nem köszöni meg, sőt, meg sem kísérli kibontani, csak mered a tévére, és azt hajtogatja, hogy: ÉS ÉN? ÉS ÉN? ÉS ÉN?!!

Mondok magamnak, hülye ember, egy ilyen tubust aztán kutyafüle kinyitni! Különbenis, ha valaki ennyire leereszt, akkor leül egy nyugodt helyre, hagyja, hogy a fehér szemhéja felfele záródjon, aztán felhúzza az egyik lábát, a szárnya alá dugja a fejét, és teret ad a pihentető bódulatnak.

Ez neki nem jut eszébe, látom, segítenem kell ennek a kókadt Rumcájsznak.

Nem a lelki gyakorlatokban, hanem a tubus kinyitásában.

Mit csinál ilyenkor a madárfija? A madárfija megfogja a bal lábával a kenőcsösfiolát, aztán a csőrével mérsékelt erőkifejtést alkalmaz rá, miközben nyakizomból körívesen rángat rajta néhányat.

Itten már a tubusnak nevezett kenőcstartó meg van félemlítve.

Namost a csőrünk hegyét beillesztjük azokba az apró recékbe, amit a kupakba marattak. Ezek a recék nagyon kellemesek. Érdemes a nyelvünket is megfuttatni rajta néhányszor, igen izgató, csiklandós érzés, szinte kacagni támad kedvünk. Ha kikacagtuk magunkat, akkor ezeket a recéket kell az óramutató járásával ellentétes irányba kényszeríteni, miközben a bal lábunknak mind a négy körmös lábujjával keményen ellentartunk.

Amikor a kupak meglazult, akkor teljes testsúlyunkkal, mind a két lábunkkal ránehezedünk a tubusra, és csőrünk egyetlen apró mozdulatával eltávolíthatjuk a kis szerkezetet, mely szabad utat ad a mennyei illatú kenőcsnek.

Fontos figyelmeztetés: A kenőcs mértéktelen fogyasztása következtében testünk másik végén furcsa halmazállapotú

prutyiszerűségek jelennek meg akaratunktól függetlenűl, a háziak élénk és hangos tiltakozása ellenére.

Ja, hogy a Boros lekapta-e a gyenge kis körmével az arcbőrét? Nem tudom. Száműztek a kalitkába, szotyoladiétára. Nagy kitolás, mondhatom. Hehe!

Üzenetek

Editke: Hello Grün! Hát ha ilyen ügyesen le tudod szedni a kupakokat, akkor házhoz is jöhetnél, mert sajnos beszáradt az egyik körömerősítőnk és semmivel nem tudjuk kinyitni. A szotyoladiéta pedig annyira nem rossz...Ha kapsz mellé vizet is. :) Üdw.: Edit

Grün visszaüzenete: most hoztak nekem pisztáciát, azt csipem! A körömlakk nem gond, most kaptam le Lali videokamerájáról a zummgombot...

Grün esete a szókirakóval

2005.08.10 17:29

Hippiájéééé!

Hippiájóóóó!

Ímé itten vagyok, Grün, a legNagysándorabb papagály, a Boroséknál ideiglenes tartózkodással, merthogy nem tudom meddig tűröm szótlan azt a félművelt gagyogást, ami ebben a lakásban uralkodik.

Különösen a Boros, a szakállas kivénhedt dídzsééé nyomatja infantilisan.

Na, ez is, ha olyan gyorsan futna, amilyen gyorsan felejt, akkor tizen belűl futná a százat! Vagy ki tudja, mennyi nálatok a csúcs.

"Utyumlumutyulu!" meg minden ilyesmi. Csücsörít is hozzá. Nekem ég a tollazat alatt a pofám, ahogy gügyög nekem.

A családja is csendben szégyelli magát, ez meg nem veszi észre, hogy én egy értelmes négy hónapos, tapasztalt madárzat, majdnem sas vagyok. Ja. Majdnem sas. Jó, ha ezt megjegyzitek. Ja!

És nem is kicsi a szókincsem!

Na, tégy próbára, kincsem!

Hehe! Ez is jó kis szókincstártúlcsordulás volt, nemde?

Itt van ez a betűkirakós baromság, úgy hívják, hogy SCRABBLE. Legalábbis ezt irták a dobozára. Szkrebl nek mondják a Valiék.

Na ezen beszarok! Kis zacskócskából olyan betűket húznak ki, amikből nem lehet szavakat összerakni. Mindenki hét darabot.

(Egyébként mi, papagájok, különösen a nagy Sándorok, remekül számolunk. Ösztönösen érezzük a tizedesvessző heyét, és fejben tudunk nevezőből gyököt vonni. De ezt nem használjuk, csak ha berúgunk.)

Ott állok a betűs-zacskó nyitott szája előtt, és mutatom Valinak, hogy melyiket húzza. De nem hallgat, nem is figyel énrám a muja! Vagy "mulya"?

Aztán ülnek órákig.

Könyökölnek a satnya, tollatlan karjukon.

Támasztják a túlméretezett, csőrtelen, puhaszájas,

nagyfülű, sápadt, tollatlan, szőrös fejüket, és látszik rajtuk, hogy az ábécé csörög forog az agyfogaskerekeik között.

Keresik azt az egy érdekes betűhalmazt, amiből értelmes szó jön ki két másik betűsor közé, és nem találják.

Én már üvölteném, mutatom a csőrömmel, de nem hajlandó senki sem észrevenni behozhatatlan szellemi fölényemet.

Mire végre valamelyik kirak egy szellemesnek tűnő soha nem létezett szóösszetételt, akkor meg nem tudja, hogy melyik betű mennyit ér, mennyivel kell felszorozni, ha háromszoros szóértékre lép, pláne ha plusz még van egy kétszeres betűértéke is.

Saját magamnak kell átnézni az összeadást-szorzást, minden egyes alkalommal.Honnan ejtette ezeket ide az Evolúció?

Mire merev csuklóval beirja a pontszámokat a rubrikák közé, elkopik a ceruzája is, és a tompaság miatt nehezen olvashatók a számadatok, de annyora, hogy kiváló szememmel, jómagam sem tudom követni.

Na, ezt nem tűröm tovább, kikapom a kezéből a ceruzát, és néhány jólirányzott csőrcsavarintással kihegyezem. Mire jutnának ezek nélkülem?

Azt sem veszik észre, hogy madártávlatból sokkal könnyebben áttekinthető a pálya, és akkor a hülyének is feltűnik, hogy a LEDUGÓZ, az egy zseniális kifejezés, amibe parazitaként kapaszkodnak a hozzápasszított rövidebb szavacskák.

Mondanom sem kell, hogy a szó nekem jutott először az eszembe, súgtam is a Lajoskámnak, de a hülye azt hitte, le akarom csípni a cimpáját, elkezdett hadonászni, ezért röppentem át Vali fejére. Na, ennek is meglett a látszatja! Vali tiz perc múlva átvette a vezetést.

Sok hülye ember! Mennyit tanulhatnátok tőlünk, ha kicsit

odafigyelnétek! (5)

Grünmadár és a dinnyevés tudománya

2005.08.25 16:30

Hahóóóóóóó , Hallihóóóóó és leghűségesebb olvasóm, Banita csóóók!

darabideig nem voltam, mert Boros gazda, kreatív egó és egyben médiasztár családostúl (asszony-Dénes) elment valahova, valami szigetre, Vali nagyit pedig hiába csipkedtem, nem értette, hogy csak diktálni akarok.

Egyszer még meg is sértődött.

Na, majd ha tudom utánozni a hangját, beszartok, milyen kabarét csinálok! A Fábry nem lesz sehol! (Ja igaz, ő már most sincs sehol!) Hehe! Na de erről majd később!

Ja, még be sem mutatkoztam! Grün vagyok. Ami németül azt jelenti, hogy ZÖLD. Hívhatnának egyszerűen ZÖLDnek is, de ezek nem annyira egyszerű emberek itten körülöttem, humorforrásnak tekintik, hogy amint az emberek meghallják a nevemet, mindjárt viccesen megkérdezik, hogy "na és hol van Kón?"

Amúgy egyébként Kohn-nak irják. Ezt még tojás előtti koromból tudom.

Más emberek két tojásból sem tudják, csak nyammognak a vicceken. Még azt is tudom, hogy a Grün és Kohn viccek zsidóviccek.

Néztek mi? Mondjam tovább is? Mert biztosan most azt

kérdeznétek, hogy kik azok a zsidók?

A zsidók az emberek között olyanok, mint a madarak között például a… a izék… tudjátok mit? Dehogy mondom el! Azért van bennem egy kis óvatosság is! Hátha vannak köztetek antipapagájosok!

Tudjátok, ez a pre-tojás emlékezet. A tojás előtti élet víziói. Ami előtt az embermadár a tojásba kerül.

Vitatkoznak a jelenségen a tudósok.

Hol van az ember, vagy Nagysándor papagáj, mielőtt a tojásba kerül?

Egyesek egy nagy fehér báránfelhőről beszélnek, más tudósok a pittypang ejtőernyőit gyanúsítják, vannak, akik csak legyintenek az egészre, hogy hülyék vagyunk, egy a fontos, hogy vitatkozzanak!

Nade miért is tudósok? Azért, hogy vitatkozzanak! A vita szüli a gondolatot! Bemennek üres fejjel, kijönnek teli pénztárcával. Ezért kapják a fizetésüket! Pedig tudhatnák, hogy az egyszerűbb dolgok bonyolultabbak!

Itt van mindjárt például a dinnyeevés! Nem olyan egyszerű, mint amilyennek tűnik!

A dinnye, látszólagos primitivsége ellenére igen komplikált szerkezet.

Három fő részből áll. Nem fej, tor meg potroh! Hülye vagy?

Van ugye a héja, a húsa és a magja.

A húsának is van rétegződése, a fehéres a külső héj mellett keményebb és kevésbé édes, aztán ahogy haladunk a közepe felé, egyre puhább, egyre édesebb, és mire a mézédes középre érünk, amiért a darazsak is részegen kamikázéznak, na ott van a tobzódás a gyönyörökben, és a hab a tortán az izletes és ropogós

DINNYEMAG! NYAMMM!

A dinnyeevésnek tehát nem lehet csak úgy nekiugrani, annak módja, módszere, szisztémája és liturgiája van.

Először is, az madár óvatosan, lehetőleg nesztelenül, nem túl hangosan szuszogva megközelíti a dinnyét. Erre azért van szükség, mert a dinnye éber állat, és a féltékeny emberek gyakran és váratlanúl odébb pakolják. Ezért aztán másfele kell nézni, mintha nem is érdekelne minket a dinnye, és csak az utolsó pillanatban lecsapni!

Vali (Borosné) a közeledésemet észlelvén sikoltozva kapja le az abroszt az étkezőasztalról, és olyanokat artikulál, hogy "ne menjen a madár az abroszra!".

Kicsit rosszul esik a prejudikáció, mert az az üzenete, hogy valójában, lelke mélyén nem tekint engem konyhatisztának, vagyis attól retteg, hogy odarittyentek, belegyalogolok, és aztán széthordom a lakásban. Tervnek nem rossz.

Állatszámba vesz. Mélységesen bántó előfeltevés. Én ugyanis ember vagyok. Sőt. Emberebb ember, mint teszemazt …. akárki. Nem akarok példálózni, mert baja lesz miattam a Borosnak.

Bár megérdemli, mert ő is egy beszari, mogorva, önsajnáló, öregedésfóbiás depressziós alak. Csak a panasz ömlik belőle, amikor hazajön, szidja a Bochkort, a Slágert, a hallgatókat, a főnököket, a kollégákat, az ismeretleneket és az ismerősöket.

A család együttérzően bólogat, nem akarják megbántani, mégiscsak ő hozza haza a pénzt, de azért közben az asztal alatt a karórájukat lesik, hogy mikor lesz már vége ennek az izének.

Hogy más bíztatót ne is mondjak róla. Meg nem is lehet. Ő pötyögi a gépbe amit diktálok. Most is rosszallóan néz rám az izléstelen szögletes szemüvege mögül.

Nade kit érdekel a Boros hangulata, térjünk vissza a dinnyéhez!

Szóval, az ember, vagy madárfia óvatosan megközelíti a dinnyét.

A dinnye, különösen a görög dinnye egy sunyi dög. Néha érthetetlen okok miatt váratlanul megbillen. Ilyenkor kicsusszannak belőle a nedvek, amitől a madárlábnyom cuppanós lesz, és egyre nehezebb lesz ebben az állapotban lépkedni, a farktollak is beleérnek, sávokat rajzolnak, amerre járunk, és ha nem vagyunk elég gyorsak, ott is ragadhat a legszebbik zöld faroktollból egy-kettő.

Tehát ha már közel vagyunk a dinnyéhez, vizsgáljuk meg statikailag!

Keressünk egy kiálló szögletet, és fejtsünk ki rá nyomást! Hirtelen engedjük el! Ha felborul, akkor instabil volt. A borulás után rendszerint viszont egy tartósan megbízható állapotot vesz fel.

Ilyenkor lehet mérlegelni, hogy a dinnye melyik részét kezdjük el csipegetni. (2)

Pillanat, most dolgom van, de majd folytatom....

Üzenetek

Dani: Nekem is van 2 tollas egerem.Dupla annyi gond van velük,mint veled.Pl. szétverik a házukat,megcsipkednek,mocskot csinálnak,verekednek stb.Te olyan intelligens madár vagy!Tudnál tanácsot adni,hogyan neveljem meg őket? Egyébként boldog új évet! Szia! Dani

Grün viszontválasza: Szia Dani! Én a Grün vagyok, és intelligens. Nekem is sok gondom van a Borosék hozzáállásával. Én szeretek mocskot csinálni, mindent szétszedni, szeszélyes is vagyok, néha megcsípem õket, de tudom, hogy megéri velem

együtt élni, mert sokat tudok nekik mutatni az Élet lényegéből. Figyelj oda a tollas egereidre, és rájössz majd, üzletileg sem lesz veszteséges õket tartani. Buék!

Dinnye tanfolyam 2.

2005.08.31 17:29

Naa! Itten vagyok újra la, Grűűűn a nagy Sándor Papagáj, JESZ!

Rengeteg dolgom volt, ez a lakás itt a Boroséknál alig működik, jónéhány fontos dolgot meg kellett oldanom.

Ezeknek a szárnyatlanoknak fogalmuk sincs arról, hogy a pöttyök, amiket elhullajtok, tulajdonképpen olyan pontok, amiket ha vékony vonallal, lézersugárral, vagy fonallal összekötnek, megkapják a Tejút rendszer háromdimenziós makettjét, a Tau Cetiről nézve.

Nadehát ezeknek prutyizhatok!

Csak sikoltozás, meg törölgetés? Gondolkodás meg semmi?

Mikor jönnek majd rá, hogy a PRUTTY kémiai összetétele a Világegyetem Összes Titkát tartalmazza?

Esztétikailag is iskolázatlanok és sérültek.

Néha kénytelen vagyok drasztikus eszközökhöz nyúlni.

Sikerült például kitépnem egy darabot a Boros vacak festményének a keretéből, ezáltal esztétikailag közelebb löktem a mázolmányt a valódi értékéhez.

Két darab ruhátlan nőt kísérel meg bemutatni a szerencsétlen, a valóság elé való tükörtartásnak minden képességétől megfosztottan.

Olyan halált megvető bátorsággal fest ez a Boros, mintha a nyolcadikról leugorva a karjának csapkodásával igyekezne mérsékelni a zuhanás erejét, mi több, lebegni szeretne! A HÜLYE!

A kép az abszolút értékét akkor éri majd el, ha piciny darabkákra csípkedem a cuccot a precíziós csőröcskémmel.

A dinnyével kapcsolatban sok levelet kaptam.

A legtöbb kérdés arra irányult, hogy legyek szíves végigmondani a dinnyeevés fortélyait. Nanembánom!

Tehát… miután az ember megbillentette a dinnyét, kicsit hátrább lépve megfigyeli a létrejövő harmónikus rezgőmozgást.